

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

PL. ÚS 40/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 17. decembra 2014 predbežne prerokoval návrh verejnej ochrankyne práv na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky o súlade ustanovení § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a takto

r o z h o d o l :

Návrh verejnej ochrankyne práv **o d m i e t a** ako neprípustný.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bol 14. júla 2014 doručený návrh verejnej ochrankyne práv (ďalej len „navrhovateľka“) na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“), v ktorom žiada, aby ústavný súd vyslovil nesúladsť ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) a ustanovenia § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“, spolu aj „napadnuté časti zákonov“) s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“). Zároveň žiadala podľa § 38 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pozastaviť účinnosť napadnutých častí zákonov.

2. V podstate identický návrh (pozri bod 3) doručila navrhovateľka ústavnému súdu už 2. decembra 2013, o ktorom ústavný súd rozhodol uznesením č. k. PL. ÚS 5/2014-27 z 5. marca 2014 tak, že návrh odmietol z dôvodu, že ho podala zjavne neoprávnená osoba. Takto rozhodol ústavný súd predovšetkým z dôvodu, že „[v]erejný ochranca práv môže namietat' neústavnosť len takého zákona, ktorý upravuje základné práva a slobody a ktorého aplikácia pripadá do úvahy vo veci, ktorú preskúmava v konaní o podnete právnickej alebo fyzickej osoby alebo z vlastnej iniciatívy bez podnetu, ale v súvislosti s konkrétnou svojou činnosťou v rámci ústavou zverenej právomoci“. Uvedená podmienka v okolnostiach posudzovanej veci splnená nebola.

3. Z porovnania oboch návrhov navrhovateľky (body 1 a 2) ústavný súd zistil, že sú identické v návrhovej časti, ako aj v odôvodnení návrhu v časti II až VI (vrátane). Jediný rozdiel medzi oboma návrhmi bol ten, že kým vo veci sp. zn. PL. ÚS 5/2014 v časti I odôvodnenia návrhu navrhovateľka explicitne uvádzala, že predmetný návrh podáva

z vlastnej iniciatívy (teda bez podnetu), čo následne argumentačne rozviedla, tak vo veci sp. zn. PL. ÚS 40/2014 v časti I odôvodnenia návrhu tvrdí, že návrh podáva „na základe oboch podnetov (fyzických osôb – [REDACTED] a [REDACTED], pozn.), ako aj z vlastnej iniciatívy“. Navrhovateľka zároveň ústavnému súdu predložila spisové materiály týkajúce sa oboch podávateľov.

4. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že [REDACTED] už vo veci sp. zn. PL. ÚS 5/2014 v podaní zo 14. februára 2014 ústavný súd žiadal, aby mu v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 5/2014 bolo priznané postavenie vedľajšieho účastníka. V tomto podaní okrem iného uviedol, že podnetom z 8. februára 2014 požiadal navrhovateľku, aby tento podnet pripojila k jej návrhu v konaní vedenom na ústavnom súde pod sp. zn. PL. ÚS 5/2014 [k tomu pozri tiež bod 9(iii)]. Ústavný súd k tomu dodáva, že navrhovateľka vo veci sp. zn. PL. ÚS 5/2014 (bod 2) svoj návrh v zmysle požiadavky [REDACTED] neupravila. Zároveň je potrebné uviesť, že podnet [REDACTED] z 8. februára 2014 je totožný s podnetom uvedeným v bode 5(i).

5. Navrhovateľka v bode I návrhu tvrdí:

(i) „... 11. januára 2013 (správne má byť 2014, hoci samotný podnet je z 8. februára 2014, pozn.) bol Kancelárii verejného ochrancu práv doručený podnet [REDACTED] ... (spis 4340/2013/VOP).

Podávateľ... vo svojom podaní namietal konanie a rozhodovanie Úradu hraničnej a cudzineckej polície... v konaní o žiadosti podávateľa o udelenie povolenia na ďalší trvalý pobyt...

Na základe viacerých v tomto podnete obsiahnutých argumentov podávateľ požiadal verejnú ochrankyňu práv, aby využila svoje právomoci... iniciovať konanie o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy... nakoľko... ďalším uplatňovaním § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov... sa priamo porušujú základné práva pána [REDACTED] a pravdepodobne aj iných osôb, ktoré sa ocitli v podobnej situácii.“

(ii) „... 3. apríla 2012 bol Kancelárii verejného ochrancu práv doručený podnet [REDACTED] ...

Podávateľ... vo svojom podaní... priamo požiadal Verejného ochrancu práv, aby podal... návrh na začatie konania o (súlade, pozn.) ustanovenia § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, s viacerými ustanovenia ústavy a medzinárodných dohovorov, ktorými je Slovenská republika viazaná.“

(iii) „Po preskúmaní skutkovej podstaty a argumentov, ktoré obsahujú obe predmetné podania a po preskúmaní konaní, ktoré sa ich dotýkajú, tak na základe oboch podnetov, ako aj z vlastnej iniciatívy a po oboznámení sa s relevantnou judikatúrou som dospela k presvedčeniu, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona... o pobyte cudzincov a... ustanovenie § 52 ods. 2 zákona... o azyle... porušuje základné práva alebo slobody, resp. ľudské práva a základné slobody označené v petite tohto návrhu, respektíve tieto práva môže ohroziť, čo zakladá dôvod na môj postup podľa čl. 151a ods. 2 ústavy a aj podľa ustanovenia § 21 ods. 3 zákona o verejnom ochrancovi práv.

Obidva podnety prikladám ako súčasť tohto podania.“ (tučnú kurzívu použila navrhovateľka, pozn.)

II.

6. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

8. Ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní, vychádzajúc zo skutočnosti, že podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy má právomoc rozhodnúť o návrhu podanom verejným ochrancom práv, ktorý je vo vymedzenom rozsahu aktívne legitimovaný na podanie návrhu na začatie konania o súlade právnych predpisov [čl. 130 ods. 1 písm. f), čl. 151a ods. 2 ústavy a § 18 ods. 1 písm. f) v spojení s § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde], sústredil na posúdenie otázky, či je návrh navrhovateľky prípustný.

9. Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

10. Ústavný súd už uviedol (PL. ÚS 11/05), „že otázka, či nejde o návrh neprípustný z dôvodu, že ústavný súd už o veci rozhodol [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde], je predmetom predbežného prerokovania návrhu podľa § 25 zákona o ústavnom súde a môže viesť k odmietnutiu návrhu. Preto v štádiu konania vo veci samej (po prijatí návrhu na ďalšie konanie) nie je už takáto námietka spravidla relevantná. Napriek tomu ústavný súd pripomína, že prekážka veci rozsúdenej vo svojej procesnej podstate vyjadruje zákaz a prekážku otvárať právoplatne rozhodnutú tú istú vec, ktorá je charakterizovaná tými istými účastníkmi, rovnakým predmetom konania a rovnakými skutkovými a právnymi dôvodmi uplatnenia nároku na súdnu ochranu. Uvedené vymedzenie prekážky veci rozsúdenej je potrebné vykladať vzhľadom na charakter konania o súlade právnych predpisov (abstraktná rozhodovacia činnosť).“.

11. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že skutkové a právne okolnosti v oboch posudzovaných veciach (PL. ÚS 5/2014 a PL. ÚS 40/2014) sú v podstate identické, keďže vecné (hmotnoprávne) odôvodnenie v oboch návrhoch je totožné a podnety (spisy) [REDACTED] a [REDACTED] – ktorými tiež navrhovateľka dôvodí v tejto veci – existovali (obsahové hľadisko) aj v čase predchádzajúceho rozhodovania ústavného súdu vo veci sp. zn. PL. ÚS 5/2014. Tu treba zároveň dodať, že navrhovateľka v predchádzajúcej veci (PL. ÚS 5/2014) na tieto podnety (v jej návrhu a ani do času rozhodovania ústavného

súdu) nijakým spôsobom nepoukázala, a to aj napriek tomu, že jeden z podávateľov [REDACTED] ju k tomu výslovne vyzval [pozri tiež body 4 a 15(iii)]. Ak by ústavný súd posudzoval interakciu oboch návrhov navrhovateľky iba cez prizmu už uvedeného vecného odôvodnenia a obsahového hľadiska, potom by bez ďalšieho musel odmietnuť (ďalší) návrh navrhovateľky z dôvodu neprípustnosti (bod 9).

12. Navrhovateľka však formálne (formálne hľadisko) v oboch návrhoch nerovnako odôvodnila svoju aktívnu legitimáciu [pozri k tomu bod 3 a 5(iii)]. V ďalšom preto ústavný súd zameral svoju pozornosť na zistenie, či v ďalšom/tomto návrhu navrhovateľky (bod 1) už podmienky konania splnené boli [§ 24 písm. a) *in fine*], a dospel k záveru, že to tak nebolo. Pokiaľ navrhovateľka opakovane odôvodňuje podanie ostatného návrhu „z vlastnej iniciatívy“ [bod 5(iii)], potom je návrh v tejto časti celkom zjavne neprípustný z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (*res iudicata*) vo svojom rozhodnutí sp. zn. PL. ÚS 55/2014 z 5. marca 2014. Za neprípustný treba v okolnostiach posudzovanej veci považovať aj návrh navrhovateľky podávaný „na základe oboch podnetov“ ([REDACTED] a [REDACTED]).

13. Ústavný súd v predchádzajúcej veci sp. zn. PL. ÚS 5/2014 uviedol, že „z predmetného návrhu nie je možné zistiť, či a aké základné práva alebo slobody môže ďalšie uplatňovanie napadnutých právnych noriem ohroziť, ale najmä z neho vôbec nevyplýva súvislosť s výkonom pôsobnosti verejného ochrancu práv“. V tejto súvislosti ústavný súd tiež poukázal na svoje predchádzajúce rozhodnutia (PL. ÚS 14/2012 a PL. ÚS 16/2012), ktorým predchádzala výzva ústavného súdu, aby verejná ochrankyňa práv konkretizovala podnet, ktorý v spojení s oboma návrhmi riešila. Namiesto označenia konkrétnych podnetov vybavovaných verejnou ochrankyňou práv došlo k ich späťvzatiu. V tejto veci ústavný súd rovnako uviedol, že „[z]ákonná úprava postavenia verejného ochrancu práv vyplýva z ustanovenia § 1 zákona o verejnom ochrancovi práv, ktorý zdôrazňuje jej právne postavenie pri ochrane základných práv a slobôd, konkrétnych právnických a fyzických osôb“. V neposlednom rade ústavný súd v tejto veci judikoval, že verejný ochranca práv môže podať návrh podľa čl. 125 ústavy, „vždy však v súvislosti so svojou základnou ústavnou právomocou ochraňovať konkrétne, a nie abstraktné práva

fyzických a právnických osôb... Ústavný súd trvá na... názore, že... verejný ochranca práv môže namietat' neústavnosť len takého zákona, ktorý upravuje základné práva a slobody a ktorého aplikácia pripadá do úvahy vo veci, ktorú preskúmava v konaní o podnete právnickej alebo fyzickej osoby alebo z vlastnej iniciatívy bez podnetu, ale v súvislosti s konkrétnou svojou činnosťou v rámci ústavou zverenej právomoci... v prípade, že verejná ochrankyňa práv nepreukáže svoj vzťah k riešeniu problému v konkrétnej veci, v ktorej podala návrh na vyslovenie nesúladu právnej normy podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, ústavný súd ho odmietne podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podaný zjavne neoprávnenou osobou.“ (PL. ÚS 5/2014).

14. Kontrola ústavnosti právnych predpisov je najtypickejšou kompetenciou ústavných súdov, a to bez ohľadu na to, či ide o kontrolu konkrétnu alebo abstraktnú. Konkrétna kontrola ústavnosti je v našom priestore známa skôr v súvislosti s rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov [čl. 144 ods. 2 ústavy („ktoré sa týka prejednávanej veci“) a § 18 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], kedy súd v súvislosti s rozhodovaním o konkrétnej veci môže prerušiť konanie a predložiť vec ústavnému súdu. Naproti tomu pri abstraktnej kontrole noriem je napadnutý právny predpis preskúmaný bez priamej súvislosti s konkrétnym prípadom aplikácie tohto predpisu. Zovšeobecnením uvedeného (aj) v bode 13 možno dospieť k názoru, že postavenie verejného ochrancu práv v Slovenskej republike je *de constitutione lata* viac podobné súdom ako iným aktérom, najmä politickej povahy (skupina poslancov, prezident či vláda). Aj preto ústavodarca v čl. 151a ods. 2 ústavy podmienil oprávnenie verejného ochrancu práv podať návrh podľa čl. 125 ústavy spôsobom, „ak všeobecne záväzný právny predpis porušuje základné právo alebo slobodu priznanú fyzickej osobe alebo právnickej osobe“.

15. Zo spisu predloženého navrhovateľkou o podnete [REDAKOVANÉ] vedeného pod sp. zn. 4340/2013/VOP v podstatnom vyplýva, že:

(i) [REDAKOVANÉ] sa už 24. októbra 2013 obrátil na verejného ochrancu práv so žiadosťou o pomoc pri riešení jeho problémov súvisiacich s neudelením povolenia na pobyt. Uvedená žiadosť bola vybavená jej odložením sp. zn. 4340/2013/VOP

z 11. novembra 2013 s odôvodnením, že verejný ochranca práv sa nemôže zaoberať vecou, ktorú už prerokúva súd;

(ii) [REDAKOVANÉ] 17. decembra 2013 doručil verejnému ochrancovi práv mail, v ktorom ho informoval o tom, že vyhral spor na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), a čo má teda robiť (pripojil tiež rozhodnutie najvyššieho súdu zo 16. októbra 2013). Toto podanie bolo zaevidované ako doplnenie podnetu č. 4340/2013. Navrhovateľka na tento mail reagovala listom zo 6. februára 2014 a nadväzujúc na list z 11. novembra 2013 [REDAKOVANÉ] oznámila, že môže konať iba v prípade podozrenia na porušenie základných práv (ergo tu podozrenie zrejme neexistovalo, pozn.) a nemôže poskytovať právne poradenstvo. Z uvedených dôvodov mu nebude môcť pomôcť. Tento list bol [REDAKOVANÉ] doručovaný mailom zo 7. februára 2014;

(iii) Ostatný podnet [REDAKOVANÉ] z 8. februára 2014 (ktorý podľa prezenčnej pečiatky a údajov navrhovateľky nelogicky mal byť jej doručený už 11. januára 2014) bol ústavnému súdu známy už vo veci sp. zn. PL. ÚS 5/2014, a to z návrhu [REDAKOVANÉ] na jeho pripustenie ako vedľajšieho účastníka vo veci sp. zn. PL. ÚS 5/2014, ktorý bol ústavnému súdu doručený 14. februára 2014. V tomto návrhu menovaný výslovne okrem iného uvádza: *„[n]a základe uvedených skutočností si navrhovaný vedľajší účastník dovolil požiadať verejného ochrancu práv, aby po vyhodnotení jeho podnetu zo dňa 8. februára 2014, tento doplnil ku svojmu návrhu zo dňa 27. 11. 2013, konanie o ktorom je vedené na Ústavnom súde Slovenskej republiky spis. zn. Rvp 22370/2013 (neskôr sp. zn. PL. ÚS 5/2014, pozn.) a odstránil pochybnosti o jeho aktívnej vecnej legitimácii pre podanie návrhu na konanie o súlade právnych predpisov.“* Ústavný súd aj napriek vedomosti o tejto žiadosti [REDAKOVANÉ] rozhodol tak, že návrh navrhovateľky odmietol z dôvodu, že ho podala zjavne neoprávnená osoba (pozri bod 2);

(iv) Z obsahu ostatného podnetu [REDAKOVANÉ] z 8. februára 2014 (doručeného navrhovateľke 11. januára 2014) vyplýva, že [REDAKOVANÉ] ho podáva z dvoch dôvodov:

- [REDAKOVANÉ] *„podal dňa 25. novembra 2011 žiadosť o udelenie ďalšieho povolenia na trvalý pobyt za účelom zamestnania. Rozhodnutím Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava, č. PPZ-HCP-BA6-Ž-682-28/2012-Cec zo dňa 5. novembra 2012 bola jeho žiadosť zamietnutá... Rozhodnutím*

Úradu hraničnej a cudzineckej polície, riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, č. PPZ-HCP-BA2-2013/001619-003 zo dňa 7. februára 2013 bolo jeho odvolanie zamietnuté a rozhodnutie prvostupňového orgánu potvrdené.“. Proti uvedeným rozhodnutiam [REDAKOVANÉ] „podal žalobu podľa § 247 Občianskeho súdneho poriadku... Konanie je vedené na Krajskom súde v Bratislave, spis. zn. 6S/52/2013 a o jeho žalobe nebolo doteraz rozhodnuté“,

- „v rámci obdobného konania, a to konania o zrušenie povolenia na prechodný pobyt vedeného na Úrade hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstve hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, spis. zn. PPZ-HCP-BA2-2012/005723-009 a v rámci rozhodnutia zo dňa 10. augusta 2012, ktorého súdny prieskum bol vedený na Krajskom súde v Bratislave spis. zn. 2S/305/2012 a následne na Najvyššom súde Slovenskej republiky spis. zn. 10Sž/21/2013, sa v identickej procesnej situácii rovnako nijakým spôsobom a to ani náznakom a ani v etape dvojinštančného súdneho prieskumu rozhodnutia, nedozvedel o obsahu identickej utajovanej skutočnosti, ktorá bola rovnako jediným podkladom správnych rozhodnutí.“;

(v) V súvislosti s ostatným podnetom [REDAKOVANÉ] z 8. februára 2014 spísal pracovník navrhovateľky ([REDAKOVANÉ]) 9. júla 2014 úradný záznam (chronológia a stav konaní [REDAKOVANÉ]), z ktorého vyplýva, že

- konanie o povolenie trvalého pobytu [REDAKOVANÉ], ktoré bolo vedené na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 6 S 52/2013, skončilo späťvzatím žaloby podávateľom zo 7. apríla 2014 [krajský súd rozhodol 11. apríla 2014 a vec sa stala právoplatnou 10. mája 2014 (k späťvzatiu teda došlo v čase po podaní ostatného podnetu [REDAKOVANÉ] z 8. februára 2014)],

- v súvislosti so zrušením povolenia na prechodný pobyt vec skončila na súde v prospech podávateľa. Najvyšší súd na odvolanie podávateľa rozhodol 16. októbra 2013 rozsudkom sp. zn. 10 Sž/21/2013 tak, že zrušil rozhodnutie polície o zrušení povolenia na prechodný pobyt na území Slovenskej republiky a vec vrátil na ďalšie konanie. Toto rozhodnutie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 28. novembra 2013 a stalo sa vykonateľným 31. decembra 2013,

Z vykonanej analýzy podania (ostatného podnetu [REDACTED]) zároveň vyplýva, že toto podanie neobsahuje porušenie základného práva, nejde o podnet podľa § 13 a nasl. zákona č. 564/2001 Z. z. o verejnom ochrancovi práv v znení neskorších predpisov a odporúča sa odloženie tohto podania.

16. V súvislosti s uvedenými podnetmi [REDACTED] možno preto zhrnúť, že ostatnému podnetu predchádzajúce podania [REDACTED] boli zo strany navrhovateľky riadne ukončené (vyhodnotené ako nedôvodné). V súvislosti s ostatným jeho podaním z 8. februára 2014 mohli byť potenciálne porušené v petite označené základné práva podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy, avšak [pozri body 5(i), 14(iv) a 14(v)] dotknuté súdne konanie o povolenie trvalého pobytu bolo zastavené (podávateľ ho zobral späť v čase po podaní ostatného podnetu), resp. v súvislosti so zrušením povolenia na prechodný pobyt bola na intervenciu najvyššieho súdu vec zrušená a vrátená pôvodnému orgánu.

17. Pokiaľ ide o podnet [REDACTED] [pozri bod 3 *in fine* a 5(ii)], zo spisu predloženého navrhovateľkou č. 1486/2013/KVOP v podstatnom vyplýva, že podnetom z 3. apríla 2012 zaregistrovaným pod č. 1760/2012/KVOP požiadal podávateľ verejného ochrancu práv, aby *inter alia* na ústavnom súde podal návrh na začatie konania o nesúlade (aj) napadnutých častí zákonov (bod 1) s ústavou a dohovorom. Navrhovateľka listom z 10. decembra 2013 podávateľovi oznámila, že v danej veci doručila ústavnému súdu 2. decembra 2013 z vlastnej iniciatívy návrh (o tomto bolo neskôr rozhodnuté vo veci sp. zn. PL. ÚS 5/2014, pozn.) a zároveň mu poďakovala „za upozornenie na predmetnú problematiku“.

18. Podľa názoru ústavného súdu predmetný podnet *prima facie* nespĺňa náležitosti kvalifikovaného podnetu podávaného verejnému ochrancovi práv už len z dôvodu, že toto podanie nie je podaním osoby, ktorá bola dotknutá na svojich základných právach (je to právnik, ktorý „lobuje“ za zmenu zákona). Predložený podnet i jeho doplnenia majú charakter skôr odborného právneho stanoviska. Okrem už uvedeného v bode 8 („verejný ochranca práv môže podať návrh podľa čl. 125 ústavy, vždy však v súvislosti so svojou

základnou ústavnou právomocou ochraňovať konkrétne, a nie abstraktné práva fyzických a právnických osôb“) a z verejne dostupných údajov na webovej stránke navrhovateľky <<http://www.vop.gov.sk>> vyplýva, že v prípade, ak podnet podáva nie priamo dotknutá osoba, musí táto osoba predložiť aj písomný súhlas dotknutej osoby na podanie podnetu alebo písomné splnomocnenie vo veci, čo v prípade [REDACTED] splnené nebolo.

19. V neposlednom rade, a nie celkom bez významu k veci, je ústavnému súdu – z inej jeho rozhodovacej činnosti – známe, že [REDACTED] [body 3 in fine, 5(ii)] sa vo viacerých ním podaných sťažnostiach (celkom v štyroch) na ústavnom súde neúspešne domáhal preskúmania odloženia jeho podnetov zo strany navrhovateľky.

20. Sumarizujúc už uvedené, od rozhodnutia vo veci sp. zn. PL. ÚS 5/2014 do podania návrhu v tomto konaní (14. júla 2014) nedošlo podľa názoru ústavného súdu k žiadnym takým skutkovým alebo právnym zmenám, ktoré by opodstatňovali záver o tom, že nejde o tú istú vec v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde (m. m. II. ÚS 111/04).

21. Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že návrh navrhovateľky sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol uznesením sp. zn. PL. ÚS 5/2014 z 5. marca 2014, a preto ho ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti [§ 24 písm. a) zákona o ústavnom súde].

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k rozhodnutiu pripájajú odlišné stanovisko sudkyňa Ľudmila Gajdošíková a sudca Lajos Mészáros.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2014